

Arrest

nr. 229 328 van 27 november 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 6 september 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 juli 2019 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die loco advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 15 juli 2018 een aanvraag tot de afgifte van een visum type D (gezinshereniging) in.

1.2. Op 19 juli 2019 wordt de afgifte van het gevraagde visum geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art.10 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op datum van 15/07/2018 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van, O. S. Y. O. (.), °10/02/1997, Keren van Eritrese nationaliteit om de echtgenoot in België, M. O. O. (.), ° 01/01/1987, van Eritrese nationaliteit te vervoege;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 25/10/2016 in Somalië werd afgesloten.

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;

Overwegende dat een dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde;

Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn :

Kennis over de familie is ok

Betrokkenen ontmoeten elkaar in november 2014 in een vluchtelingenkamp in Soedan

Meneer is in het vluchtelingenkamp te Um Gargur provincie Gadarif geboren

Mevrouw verklaart dat haar man een bakker is, meneer verklaarde dat hij het land bewerkte in het vluchtelingenkamp Betrokkenen huwden op 25/10/2016 en woonden int totaal 2 maanden samen totdat meneer vertrok

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 28/02/2019 om het advies van de procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In het advies van 18/06/2019 is de Procureur des Konings van mening dat het huwelijk in hoofde van minstens één van de kandidaat-echtgenoten niet zozeer gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap dan wel enkel het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel beoogt.

Een dergelijk huwelijk is uiteraard in strijd met de openbare orde.

De Procureur des Konings verwijst in zijn advies naar de volgende elementen die duidelijk wijzen in de richting van een schijnhuwelijk.

Meneer verklaart het volgende :

-hij geeft als geboortedatum voor mevrouw 02/10/1997

-hij stelt dat hij mevrouw leerde kennen in een Soedanees vluchtelingenkamp in 2014 en dat hij haar tante voordien kende. De tante is geëmigreerd naar Canada en stuurde hem regelmatig geld dat hij aan haar familie moest geven. Zo leerde hij zijn echtgenote kennen. Hij verbleef in een open kamp en de familie van zijn echtgenote zat in een gesloten kamp zodat ze het geld niet zelf konden ontvangen.

-na twee jaar werden ze verliefd en zijn ze gehuwd. Zijn echtgenote is dan bij hem komen wonen na ongeveer één maand kwam ook haar familie naar zijn kamp.

-ze zijn gehuwd op 25/10/2016. Er werd geen feest georganiseerd. Er werd een dier geslacht en gedanst maar in beperkte kring. Er geen foto's voorhanden. In december 2018 ging hij naar haar in Egypte en toen werd er een feest gehouden met hun vrienden en kennissen. Er werd een voorschot goud gegeven van ongeveer 35 gram ten bedrage van ongeveer 800 euro..

-omdat het huwelijkscontract in een vluchtelingenkamp werd gesloten, hebben ze geen rechtbank.

Normaal wordt het contract opgesteld door de Sheikh, met dit document wordt er dan naar de rechtbank gegaan die het verder legaliseert.

-na het huwelijk hebben ze 4 maanden samengewoond. In januari 2017 is hij vertrokken omdat er weinig vrijheid was in het kamp en geen toekomst was voor hem. Hij had zijn echtgenote wel gesproken over het idee om te vluchten, maar niet concreet wanneer dit zou gebeuren. Hij wou haar niet onnodig bang maken.

-toen hij in Libië aankwam in februari 2017 heeft hij haar gebeld. Op 16/04/2017 nam hij de boot naar Italië. Daar heeft hij haar terug gecontacteerd. Hij houdt thans contact met zijn echtgenote via internet en telefoon.

-hij werkte in een bakkerij in Soedan. Hij ging naar school tot het 2e middelbaar.

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent.

Het visum wordt derhalve geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, betoogt de verzoekende partij als volgt:

"A. Voorafgaand

Bij het nemen van haar beslissingen dient verweerster rekening te houden meteen heel aantal wettelijke bepalingen, verdragsbepalingen, alsook beginselen (van behoorlijk bestuur).

Verzoekster is van oordeel dat verweerster nagelaten heeft alle toepasselijke bepalingen en beginselen na te leven, reden waarom de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Meer bepaald is verzoekster van oordeel dat verweerster:

Artikel 10 van de Vreemdelingenwet,

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens,

De motiveringsplicht,

Het redelijkheidsbeginsel, en

Het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

A. Met betrekking tot het vermeende schijnhuwelijk van verzoekster en de heer M. O. O. (..)

1. Verweerster stelt dat het huwelijk kennelijk enkel gericht zou geweest op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel, doch zowel verzoekster als de heer M. O. O. (..) betwisten dit formeel.

Artikel 146bis B.W. bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens een van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Verweerder stelt dat het huwelijk een schijnhuwelijk betreft, doch verzoekster en de heer M. O. O. (..) betwisten dit formeel.

Het behoort aan verweerster toe om de elementen, op basis waarvan het huwelijk van verzoekster en de heer M. O. O. (..) niet waarachtig zou blijken, met objectieve gegevens te staven.

Verzoekster is van oordeel dat verweerster daar niet in slaagt.

Opdat geweigerd kan worden om een huwelijk te aanvaarden, dienen er immers duidelijke aanwijzingen te zijn dat het huwelijk kennelijk niet gericht is op het vormen van een duurzame levensgemeenschap.

Het bewijs dient correct en afdoende te zijn.

Aangezien de intentie van partijen nooit met absolute zekerheid te achterhalen is, wordt vereist dat de bewijsmiddelen een decisief karakter hebben en dat er een eenduidig vermoeden bestaat dat niet wordt tegengesproken.

Het komt er met andere woorden op aan een geheel van omstandigheden aan te duiden dat met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid aangeeft dat het voorgenomen huwelijk wordt afgewend van zijn normale intentie en er dus wel degelijk sprake is van een schijnhuwelijk doordat partijen, of een van hen, enkel op het oog hebben een constructie op te zetten om een materiële zekerheid of voordelen te verschaffen (zie o.m. Gent, 24 februari 2005, NjW 2005,1173; Gent, 16 juni 2005, RAGB 2006, 543 e.v.).

2. Wat haar argumenten precies zijn om te besluiten tot een schijnhuwelijk blijkt niet uit de beslissing.

Zij vat enkele passages samen van de verhoren van verzoekster en de heer M. O. O. (..), maar geeft niet aan wat er precies mis zou zijn met deze verklaringen.

De raadsman van verzoekster heeft de verklaringen met elkaar vergeleken en ziet niet in welk argument verweerster eruit tracht te putten.

3. De verklaringen van verzoekster en de heer M. O. O. (..)

Eigenlijk zijn de verklaring van verzoekster en de heer M. O. O. (..) zeer gelijklopend.

Verweerster geeft zelf aan dat de kennis over elkaars familie 'ok' is.

Verzoekster vertelde dat zij elkaar leerden kennen in 2014 in een vluchtelingenkamp. De heer M. O. O. (..) bevestigt dit en stelt bijkomend dat zij elkaar leerden kennen via haar tante.

De heer M. O. O. (..) is bakker volgens verzoekster. De heer M. O. O. (..) bevestigt dit stelt dat hij in SOEDAN effectief werkzaam was in een bakkerij.

Het huwelijk vond plaats op 25 oktober 2016. Volgens verzoekster vertrok de heer M. O. O. (..) 2 maanden later naar EUROPA. De heer M. O. O. (..) spreekt eerder van 4 maanden, maar geeft tegelijkertijd aan dat hij in januari 2017 naar EUROPA vertrok. In principe hebben dus beiden gelijk: Verzoekster stelt enkel de volle maanden november en december, de heer M. O. O. (..) telt ook oktober en januari, maanden waarin ze maar enkele dagen samen doorbrachten.

Tot nu toe zijn de verklaringen van verzoekster en de heer M. O. O. (..) volledig gelijklopend.

Al wil de raadsman van verzoekster wel toegeven dat er één vergissing is gebeurd met name in de geboortedatum van verzoekster. Zo verklaarde heer M. O. O. (..) dat verzoekster geboren zou zijn op 2/10/1997 in plaats van op 10/02/1997. Dit betreft duidelijk een vergissing van zijn wege. Hij legt uit dat dit te maken heeft met het feit dat men in het Nederlands eerst de dag en dan pas de maand zegt, bijvoorbeeld: tien februari ("tiende dag van de tweede maand"), terwijl met in het Arabisch steeds begint met de maand, bijvoorbeeld: februari 10 ("maand 2, 10de dag"). Bovendien dient opgemerkt dat heer M. O. O. (..) zelfs zijn eigen geboortedatum niet kent, reden waarom hij door verweerster bij zijn registratie geregistreerd werd als geboren op 1 januari.

4. Het verblijfsrechtelijk voordeel voor verzoekster

Het huwelijk kan inderdaad een verblijfsrechtelijk voordeel in BELGIË opleveren voor verzoekster.

Dat zij evenwel enkel voor dit verblijfsvoordeel kennelijk haar huwelijk zou veinzen, staat niet eenduidig vast. Minstens bestaat hierover ernstige twijfel.

Het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel door het huwelijk volstaat op zichzelf niet om het huwelijk als vals te beschouwen.

Het betrachten van een verblijfsvoordeel, een materieel voordeel of om het even welk huwelijksvoordeel is immers legitiem en zeker niet onverenigbaar met de werkelijke wil om te huwen voor zover de aanstaande echtgenoten naast het beogen van een huwelijksvoordeel ook de bedoeling hebben gehad om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

Verweerster moet aldus aantonen dat er in hoofde van verweerster enkel en alleen een verblijfsoogmerk heerst, zodat er met absolute zekerheid vaststaat dat verweerster de intentie niet heeft om een gemeenschappelijk huishouden te houden met de heer M. O. O. (..)

Daarin slaagt zij echter niet. Niet in het minst omdat zij niet eens motiveert hoe zij tot het besluit kwam dat verzoekster uit zou zijn op een verblijfsrechtelijk voordeel.

5. Intentie om een duurzame levensgemeenschap op te richten

Verweerster lijkt te stellen dat verzoekster niet de intentie zouden hebben om een duurzame levensgemeenschap op te richten.

Nochtans is het verleden de beste voorspeller van de toekomst.

In dit kader dient benadrukt dat concludanten ruim 5 jaar een relatie hebben, dat zij gedurende die periode een oprechte relatie hebben gehad en dat zij wel degelijk de intentie hebben om ook de rest van hun leven samen door te brengen.

Zij ondernamen reeds enkele stappen in die zin. Op 25 oktober 2016 traden zij bijvoorbeeld in het huwelijk in SOEDAN. Er was een klein feest, in beperkte kring. De heer M. O. O. (..) legde in het kader van zijn verklaring bij de politiefoto's neer van hemzelf en zijn bruid, met name dus verzoekster.

De heer M. O. O. (..) en verzoekster woonden enkele maanden samen. Vervolgens vertrok hij naar EUROPA in de hoop op een betere toekomst voor hem en zijn kersverse vrouw.

Eenmaal hij een voldoende hoog inkomen had en voldeed aan de voorwaarden voor gezinshereniging werd de procedure opgestart, beginnende met een aanvraag voor een visum type D waarmee verzoekster naar BELGIË zou kunnen komen.

Heel deze periode blijven verzoekster en de heer M. O. O. (..) op intensieve wijze met elkaar communiceren.

Dat verzoekster kennelijk niet de bedoeling zou hebben om een duurzame leefgemeenschap te stichten met de heer M. O. O. (..), is derhalve zeker niet bewezen.

B. Schending van de artikel 10 van de Vreemdelingenwet

Gelet op het voorgaande, kan niet anders worden geoordeeld dan dat er geen sprake is van een schijnhuwelijk, zodat verweerster ten onrechte weigert toepassing te maken van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

C. Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

1. Iedereen heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang is van de nationale veiligheid, de

openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat volgens het Hof de zinsnede "noodzakelijk in een democratische samenleving" betekent dat een inmenging onder meer moet beantwoorden aan een "dwingende maatschappelijke behoefte" en proportioneel moet zijn aan het gerechtvaardigd doel dat wordt nagestreefd.

Op straffe van nietigheid vanwege schending van artikel 8 E.V.R.M., moet dan ook een afweging worden gemaakt tussen enerzijds de motieven van de weigeringsbeslissing of verwijderingsmaatregelen en anderzijds de door de beslissing of maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin (Nr. 26.933, R.W., 1986-87, 2854 e.v.; zie ook Raad van State, 13.02.1992, nr. 38.739, Arr. R.v.St., 1992, z.p. en Raad van State, 25.06.1992, nr. 39.848, Arr. R.v. St., 1992, z.p.).

Er moet dus worden nagegaan of de inmenging in het privé levensnoodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, *Dalia v. Frankrijk*, par. 52).

Deze beoordeling geschiedt aan de hand van de fair balancetoets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, *Maslov v. Oostenrijk*, par. 76).

In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de verwijdering en de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

2. Verweerster heeft in haar beslissing geenszins een afdoende afweging doorgevoerd tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving en anderzijds het recht op een privé en familieleven in hoofde van verzoekster.

Verzoekster meent dat er sprake is van een onevenwicht en wel omwille van volgende reden:

De bestreden beslissing heeft in de praktijk tot gevolg dat verzoekster en de heer M. O. O. (..) de mogelijkheid wordt ontnomen om in BELGIË een leven op te bouwen als gezin, als een getrouwd koppel.

De heer M. O. O. (..) kan ook niet terugkeren naar ERITREA aangezien zij dan haar beschermingsstatus als vluchteling zal verliezen.

Zich elders vestigen is evenmin een optie aangezien noch verzoekster, noch mevrouw de heer M. O. O. (..) over een verblijfsrecht beschikt in een ander (Europees) land.

D. De motiveringsplicht

1. De gemachtigde moet zijn beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze motiveren (RvV., arrest nr. 92 227 dd. 27.11.2012).

2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht voorzien in bovengenoemde bepalingen heeft tot doel de vreemdeling in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dus de beslissing op een afdoende wijze te motiveren (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3. De materiële motiveringsplicht houdt dan weer in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven.

Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

4. Verzoekster is van oordeel dat verweerster haar uitdrukkelijke motiveringsplicht schendt en wel op volgende wijze:

Wat haar argumenten precies zijn om te besluiten tot een schijnhuwelijk blijkt niet uit de beslissing.

Zij vat enkele passages samen van de verhoren van verzoekster en de heer M. O. O. (..), maar geeft niet aan wat er precies mis zou zijn met deze verklaringen.

De raadsman van verzoekster heeft de verklaringen met elkaar vergeleken en ziet niet in welk argument verweerster eruit tracht te putten.

5. Daarnaast schendt zij de materiële motiveringsverplichting aangezien zij niet in redelijkheid is gekomen tot de gedane feitenvaststelling, nu er in het dossier ook gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn, met name de verklaringen van de partijen.

E. Schending van het redelijkheidsbeginsel

1. Elke discretionaire bevoegdheid heeft de redelijkheid tot grens.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

2. Verweerster heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door (de samenloop) van de omstandigheden te negeren en alsnog te besluiten tot weigering van de afgifte van een visum type D (gezinshereniging).

F. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert verder dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

2. Gelet op de bovenvermelde inbreuken, blijkt eveneens dat verweerster bij het nemen van de bestreden beslissing niet de vereiste zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd."

2.2. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, dient te worden gesteld dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.2.1. Verzoekende partij betoogt dat de motiveringsplicht geschonden is omdat uit de motieven niet afdoende blijkt wat de argumenten precies zijn om te besluiten tot een schijnhuwelijk. Zij stelt dat slechts enkele passages samengevat worden van de verhoren van haarzelf en haar echtgenoot maar niet precies wordt aangegeven wat er precies mis is met deze verklaringen.

2.2.2. De Raad wijst er op dat het niet betwist is dat verzoekende partij bij haar aanvraag tot afgifte van een visum gezinshereniging zich steunde op een in Somalië afgesloten huwelijk. Aldus speelt in casu artikel 27, § 1, eerste en tweede lid van het WIPR, dat luidt als volgt:

"§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid."

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

De gemachtigde is in dit geval de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum gezinshereniging op basis van een huwelijk met een in België verblijvende vreemdeling. Hij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid niet alleen de echtheid van de buitenlandse huwelijksakte te onderzoeken maar ook de rechtsgeldigheid ervan door deze te onderwerpen aan een

inhoudelijke controle, de zgn. conflictenrechtelijke controle. Buitenlandse akten moeten beantwoorden aan de vereisten van het recht aangewezen door het Belgische conflictenrecht, d.i. het WIPR. Daarnaast moet ook worden nagegaan of er geen sprake is van wetsontduiking of onverenigbaarheid met de openbare orde. De gemachtigde kan dan desgevallend met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR weigeren een buitenlandse akte te erkennen wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

Artikel 21 van het WIPR betreft de zogenaamde openbare orde-exceptie en luidt als volgt:

“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

Zoals alle Belgische overheden die met een buitenlandse authentieke akte worden geconfronteerd, diende de gemachtigde, alvorens een beslissing te nemen inzake de ingediende aanvraag tot afgifte van een visum gezinshereniging, aldus te verifiëren of het huwelijk waarop verzoekende partij zich beroept in België rechtsgeldig is en kan worden erkend, hetgeen een onderzoek van de buitenlandse akte overeenkomstig artikel 27, § 1, eerste en tweede lid van het WIPR inhoudt.

De Raad dient op te merken dat de onderzoeksverplichting in het kader van artikel 27 van het WIPR de gemachtigde niet belet om, binnen het wettelijk kader van artikel 27 van het WIPR, zich te baseren op het oordeel van een andere overheid, zoals bijvoorbeeld het oordeel van de Procureur des Konings en het al dan niet erkennen door de ambtenaar van de burgerlijke stand.

De Raad merkt tenslotte op dat artikel 23 van het WIPR geschillen met betrekking tot de erkenning van de geldigheid van de buitenlandse akte expliciet toekent aan de bevoegde familierechtbank. De Raad spreekt zich in casu niet uit over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte op zich door de gemachtigde, noch over de geldigheid van de huwelijksakte.

Dit gegeven neemt echter niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid juncto artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de weigering tot afgifte van het visum en aldus kan nagaan of de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van afgifte van het visum afdoende is om verzoekende partij dit visum te weigeren (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552; RvS 4 november 2013, nr. 225.311).

2.2.3. De Raad stelt vast dat in de motivering van de bestreden beslissing wel wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 10 van de vreemdelingenwet waarbij de verwerende partij stelt dat verzoekende partij zich niet kan beroepen op deze wetsbepaling, maar tevens moet vastgesteld worden dat de feitelijke motivering tekort schiet om te kunnen spreken van een afdoende motivering. In de feitelijke motivering wordt immers in essentie slechts een opsomming gegeven van het relaas van verzoekende partij en haar echtgenoot inzake de totstandkoming van hun relatie alsook het huwelijk maar, met uitzondering van één vastgestelde tegenstrijdigheid inzake de job van de echtgenoot waarbij de echtgenoot later wel de verklaringen van verzoekende partij bevestigde, wordt nergens aangegeven welke specifieke elementen precies hebben geleid tot de vaststelling dat er in casu sprake zou zijn van een schijnhuwelijk. Ook het advies van het parket van 18 juni 2019 dat zich in het administratief dossier bevindt kan niet anders doen besluiten nu, zoals hoger ook al gesteld, dit in essentie enkel het relaas van de echtgenoot van verzoekende partij weergeeft aangaande de relatie tussen beiden, maar op geen enkele wijze precies geduid wordt welke elementen nu juist naar aanleiding van dit relaas geleid hebben tot de vaststelling dat het gaat om een schijnhuwelijk. Er wordt in dit advies nergens duidelijk melding gemaakt van redenen die het parket ertoe genoopt hebben te stellen dat er *“voldoende elementen voorhanden zijn om de toekenning van een visum gezinshereniging te weigeren op grond van een schijnhuwelijk”*.

De verzoekende partij kan gevolgd worden in haar betoog dat er in casu geen sprake is van een afdoende motivering zodat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij heeft nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen.

2.2.4. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 juli 2019 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER